„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

40 Millioner Lutheranere —Tyskere Polakker, Ungarer, Slovakker, Letter, Lithauere, Russere og Franskmænd — er ifl. „The Luth." involverede i nærværende frygtelige Krig.

En stor Filosof skal have sagt, at det virkelige Bevis for vor Civilisation er ikke vort Fremskridt i Videnskab, men vor Evne til at kunne sidde til Bords og spise sammen uden at slaas om Maden. — Der kan være noget i det.

Paa „Den danske Kirke"s Aarsmøde vedtoges at foretage en Indsamling til Sønderjyderne, og „D. d. K."s Formand, Past. N. P Gravengaard, raader til at fortsætte denne Indsamling, særlig da Sønderjyderne nu er inde under Krigens Rædsler, hellere end n u at begynde en Indsamling til at hjælpe nødlidende i Danmark (hvad der muligvis kan blive større Trang for siden). „Dannevirke"s Red. gør følgende Bemærkning til Henstillingen: „Ventelig vil der blive gjort et Forsøg paa at faa udstedt en Opfordring ikke blot til Medlemmer af Den danske Kirke, men til a l l e Danske i Amerika om at være med til at støtte Sønderjyderne under de Forhold, de nu er stødte i. En Sag som denne maatte mer end nogen anden kunne samle alle Danske". — Vi siger ja dertil; lad Opfordringen komme, vi er rede til at støtte den.

„F r e e P o l a n d" er Navnet paa et Blad, hvoraf 1. Nummer er os tilsendt. Det udgives af „The Polish National Council of America" og skal udkomme to Gange om Maaneden. Den polske Nation er ingen Ubetydelighed, den tæller ca. 25,000,000. — Angaaende Forholdet til de krigsførende siger Redaktionen af Bladet: „Polakkerne kan ikke sympatisere med nogen af de Regeringer, som er indblandet i Konflikten hinsides Havet. De sympatiserer med N a t i o n e r n e og særlig med de slaviske Nationer, og disse ønsker de en snarlig Emancipation fra den kejserlige Regering af Rusland eller Prøjsen tilligemed Uafhængighed og Frihed, men de kan ikke sympatisere med den russiske Regering og endnu mindre med den prøjsiske og den østrigske eller med nogen af deres Allierede — En Bidrager hævder, at de Allierede maa garantere Indfrielsen af Czarens Løfte til Polakkerne om Selvstyre for Troskab under Krigen.

Brødremenigheden, der har sit Hovedsæde i Herrnhut, Tyskland, tæller i alt 44,000 Medlemmer — hvoraf 100 Menigheder med 28,000 Medlemmer her i United States, Am. — driver Hedningemissionsarbejde paa 14 forskellige Missionsmarker med 324 Missionsstationer, 361 hvide Missionærer, 100 indfødte Præster, 2000 indfødte Hjælpere. De har 33,000 Skoleelever og 99,700 Hedningekristne i deres Menigheder. Det har i længere Tid faldet vanskeligt at klare Udgifterne ved et saa omfattende Missionsarbejde, og de har i de senere Aar haft en Gæld af 100,000 a 300,000 Mark om Aaret. Missionsbestyrelsen saa sig derfor i Foraaret nødt til at sende et Cirkulære til alle Menighederne med Forespørgsel, om de vilde give Generalsynoden Myndighed til at overdrage en af deres Missionsmarker til Hermannsburger-Missionsselskabet. Dette Selskab havde tilbudt at overtage Umgamvesimissionen i tysk Øst-Afrika. Svaret udeblev ikke. Over en Maaned før Generalsynodens Sammentræden i Herrnhut i Maj Maaned i Aar var der samlet mere end nok til at redde Umgamvesimissionen. Menighederne vilde ofre deres Penge, men ikke afstaa deres Missionsmark. Derved blev et nyt Arbejde optaget i Øst-Afrika; Hermannsburgerne fandt et nyt Felt. „Lutheraneren."

Der er nu ifl. „Kineseren" henved 300,000 Kristne i Korea. Deraf er 120,000 Katolikker. Af de protestantiske Samfund har Presbyterianerne det største Tal. De koreanske Kristne er naaet et langt Stykke fremad baade med Hensyn til Selvunderhold, selv at drive Mission og Oprettelse af Skoler. Kirkebygninger maa de — med Undtagelse af de i de store Byer — selv opføre, og af de Beløb, som i 1913 anvendtes til Skolearbejde, bidrog Koreanerne selv Totrediedel.

Tanker om Krig og Fred.

Hvem kan i disse Tider lade være at tænke og tale om Krig og Fred! Det skal vi da heller ikke; det vilde være baade unaturligt og — saa meget andet. Det gælder blot om, at vi tænker rigtigt om disse Ting.

Mangfoldige Mennesker har i den sidste Menneskealder drømt om, talt og skrevet om, arbejdet og ofret for, vel ogsaa haabet paa V e r d e n s f r e d, og saa blev vi lige med eet Bidne til en V e r d e n s k r i g i Stedet.

Det er sørgelig interessant at lægge Mærke til dem, der er indviklede i denne Krig — ingen af dem vil have Skyld for at have begyndt den; dermed er der saa i Grunden fældet Dom over den.

Vi har nu vor Mening om, hvem der er Skyld i denne Krigs Udbrud; men andre mener anderledes end vi. Der staar vi saa, og det eneste, vi i Grunden kan være enige om, er, at det er en uretfærdig og frygtelig Krig.

Vi er ikke rede til at fralænde de Nationer, som er indblandede i Krigen, Kristendom, selv ikke naar vi paastaar, at Krigen er uretfærdig Krig og Kristendommen modsat.

Men at en saadan Krig med dens Rædsler kan finde Sted, det beviser, at de saakaldte kristne Nationer ikke er g e n n e m t r æ n g t e af K r i s t e n d o m m e n s Aand.

Hvor gerne saa ikke enhver sand Kristen Krigen sluttet og Fred genoprettet!

Men hvo tør alligevel absolut bede Gud om snarlig at tilvejebringe Fred?

Krigen er et gyseligt og grueligt Onde; men — det, der dybest set ligger til Grund for Krigen, er et større Onde: Egenkærlighed, Havesyge, Misundelse, Verdslighed, Nydelsessyge, Gudsforladthed og mange deraf følgende Laster!

Krigen aabenbarer paa en grel Maade Verdens Fordærvelse, Menneskers Fordærvelse. Hvor det maa blive ydmygende for de i Krigen indblandede Regeringer, naar de bagefter maa se tilbage paa de mange grusomme Handlinger, og der ikke gives Anledning for den ene til at klare sig ved at vælte Skylden over paa Modparten!

— — —

Vi læser i Bibelen om Krige, jo om Udryddelseskrige, som Herren har befalet, — tænk i saa Henseende særlig paa Israels Indtagelse af Kanaan under Josvas Ledelse og paa Davids Krige.

Vi læser derom og gruer og studser, vi forstaar det ikke — og dog er det slet ikke saa svært at indse, at en Slægt, en Stamme eller et Folk kan være saa aandeligt og moralsk fordærvet, at dets Fortsættelse ikke vilde være til Velsignelse hverken for det selv eller for andre.

Og hvor beklagelig Krig end er, og hvor langt fra vi Mennesker turde ønske eller bede om Krig, saa kan en ærlig Jagttager af Historiens Gang ikke undgaa at se, at mangen Krig har haft ikke alene Ulykker og Nød i voldsom Udstrækning, men ogsaa reformerende og gavnlig Indflydelse, ja aandelig Rejsning, til Følge.

Medens vi saaledes ikke absolut eller ubetinget tør bede om snarlig Fred, saa tør vi trygt henvende os til den almægtige Gud, vor kærlige Fader i Himmelen, i Bøn om, at han vil tage Krigens Ledelse i sin Haand og give Fred, naar han ser, at det i Sandhed kan tjene Folkene.

— — —

Der er noget andet, som vi er helt klar over, og det er, at der gives ingen anden Grund for varig Fred mellem Mennesker, mellem Individer saa vel som mellem Nationer og Folkestammer eller Folkeracer, end det gamle Guds Ord: **Du skal elske din Næste som dig selv.**

Der tales om Farer — „den gule Fare", „den slaviske Fare", Fare for den og Fare for hin Nation eller Folkestamme. Mærkeligt, at man ikke vender Blikket indad og bliver forskrækket for „Egoismens Fare"!

Det stemmer slet ikke med det nævnte Gudsbud at tale om slige Farer, og — Faren skabes maaske netop ved at give den Navn og tale højt om den.

Det er i hvert Fald kun verdslig Tale, og Kristne har andet at gøre end at tale om slige Farer og saaledesægge — den ene den anden.

Om en Familie saaledes vilde begynde at tale højt om Fare for den ene og den anden Nabo og bevæbne sig til Tænderne imod slige Farer, saa blev der snart Sjov i den Gade.

Lad samme Familie derimod prøve at elske disse Naboer, tro det bedste om dem, tænke og tale vel om dem ved given Leilighed, — enhver ved, det vil virke helt anderledes.

Hvorfor ikke praktisere det samme mellem Nationer og Folkeracer! Hvorfor ikke lade Tillid og Velvillie raade i diplomatiske Forhandlinger! Mon det vilde være farligt?

Noget i den Retning maa ske, før vi tør vente Verdensfred, thi den kan ikke grundes paa andet end det samme, som skaber Fred i Huset og mellem Naboer: Elsk den Næste som dig selv!

— —

Hvad vi Kristne derfor skal gøre for at modarbejde Krig og hjælpe Verden fremad imod Maalet: Verdensfred, det er at forkynde Guds Kærlighed til en falden Verden baade hjemme og ude, og forkynde hans Bud om, at vi skal slægte ham paa, hvis vi vil være hans Børn, tage Kampen op i den Kraft, han vil give, imod Egenkærligheden, saa vi elsker og agter enhver sin Næste som sig selv.

Der var noget i det, naar den for faa Aar siden saa meget omtalte Henry Drummond kaldte Kærligheden „Det største i Verden."

Kærligheden, virkelig Kærlighed, udført i Hverdagslivets Forhold, store som smaa, i det nationale som i det private Liv — den er en større Magt end alle Krigshære og Vaaben.

Naar og hvor den kommer til at raade, der faar vi Fred.

Renter eller ikke Renter.

Ja, saa har vi sendt Listerne ud igen i det Haab, at de alle skal komme tilbage til vort Samfundskasserer med i det mindste den paalignede Sum paaregnet og med følgende i Kontanter.

Der er bleven sagt, at det er en stor Sum, der skal ud hvert Aar til vor Skolevirksomhed — for dette Skoleaars Vedkommende $7,500. Fra een Side set, saa er det jo rigtigt nok, men fra en anden Side betragtet er det forkert. Ser man saaledes paa den paalignede Sum som en Kapital, man bare bliver af med uden at faa hverken Renter eller Hovedsum tilbage, med andre Ord, en øde Kapital, som intet yder og selv er tabt, ja, saa er det for meget, saa er hver Cent, der gives ud, for meget. Betragter man derimod den Sum, der ydes og skulde eller burde ydes ifølge Samfundsbaandet, fra det Standpunkt, at den Gave, der gives til vor Skolesag, er en Kapital, der ikke blot giver Renter, men endog meget høje Renter, højere end de, som Farmlandet og Bylodder giver, naar de stiger allermest i Pris, saa er det forkert at sige: Det er for stor en aarlig Sum til vor Skolesag. Eller hvis vi nu vil se paa Skolesagen og Skoleuddannelse og de Penge, vi maa yde dertil, som en Sæd, der saas, saa er det ikke for stor en Sum, vi giver ud; thi vi faar jo da som Regel mere, end vi saar ud.

Naar I nu, Venner, rundt omkring i Samfundet vil huske paa noget af det, vore Skoler stiler efter og specielt vor Skole i Blair: 1) uddanne, og dygtiggøre unge Mænd for Præstegerningen iblandt vort Folk, 2) uddanne unge Mennesker for Lærergerningen i „the public schools" og tillige prøve paa at lede dem dem saaledes, at de bliver tro mod vor Kirke og vort Folk, 3) at undervise og vejlede den indvandrende Ungdom saaledes, at den ikke skal gaa tabt i Materialismens Sumpe eller rives bort af Commercialismens Hvirvelstrøm, men maa bevares i og for vor Kirke og vort Folk, saa vil det vist ikke være saa vanskeligt at afgøre, enten den Kapital, der ydes til Skolesagen, er for stor eller ej; thi en Smule stille og sund Overvejelse vil klargøre dette, enten det er en død Kapital, den Gave, vi yder, eller det er en Sum, som i sin Tid vil give Renter og forøge sig selv. Som et Hjælpemiddel til Forstaaelse i saa Henseende vilde det vist være godt at betragte Væksten indenfor vort Samfund de sidste 18 Aar.

Særlig vil vi bede Samfundets Præster overveje denne Sag fra et Samfunds-Stade og dernæst forge for, at Indsamlingen kommer i Gang paa en systematisk Maade, og det saa hurtigt som muligt, at vi ikke skal til at betale et Par Hundrede Dollars ud i Rentepenge.

Dersom J. Embedsbrødre, vil tage fat, saa kommer hele Summen ind; men sløjer I af, saa er der flere, der følger eders Eksempel.

Paa Kirkeraadet og Skoleraadets Vegne.

J. Gertsen L. A. Laursen.

Pacific-Kredsens Børnehjems Sag.

Der har været skrevet og talt om den Sag før, uden at der er kommen nævneværdige Resultater ud af det. For at Sagen dog ikke skal hverken snakkes ihjel eller ties ihjel, saa vedtog Immanuels Menighed, Oleander, Cal., at paalægge Menighedens Præst og Delegater at tale Sagen ved det kommende Kredsmøde i Portland, for at den kan blive ført ud i Virkeligheden i en nær Fremtid. Hvad Resultatet vil blive, er jo ikke saa godt at vide, men een Ting vil jeg tillade mig at sige: Lad os saa en specie l Kasse i Gang for denne Gerning. Vi kunde jo til en Begyndelse putte de Penge i den, som vi havde subskriberet til det Aarsmøde, vi ikke fik herude, saa fik vi da en Velsignelse ud af det, som vilde være meget længere end det, hvortil de var subskriberede. Og da Navneng og Pengene er paa Listen, saa maa vi vel have kunnet undvære dem. En anden Ting: Lad endelig ikke den enkelte Menighed være bange for at begynde i det smaa i den Sag; begge vore andre Børnehjem er begyndte ganske smaat; ligeledes Den danske Kirkes Børnehjem og Alderdomshjem er udsprungne af en enkelt Menigheds svage Bestræbelser for at vise Barmhjertighed mod dem, der trængte. Men Gud vedkendte sig Arbejdet, og det svage blev blev stærkere, som der kom nye Kræfter til.

Korrespondenten blev bedt om at tale denne Sag i „Danskeren". Nu er det gjort, og vi haaber saa, at Søster Menighederne vil tænke over denne Sag og komme til Kredsmødet forberedte paa at faa Sagen sat i Gang eller ogsaa lægge den ned, saa den ikke rejser sig igen. Det er jo meningsløst at blive ved at tale om en Sag og intet videre gøre. Korr.

Danmark.

(Kr. Dgbl." af 18. Aug.)

D a n m a r k, mit yndige Fædreneland,
med din Mark, dine Skove, din dejlige Strand
— saa lille blandt Rigernes Skare
Ingen af dem er dog kær som du,
jeg elsker dig, Danmark, det saa jeg først nu,
da jeg hørte, at du var i Fare.

D a n m a r k, du Eden, som Herren os gav,
med den smilende Kyst ved det blaanede Hav,
— hvor yndig du var, jeg ej vidste,
førend jeg hørte den hæslige Lyd
fra Kanonernes Torden dernede mod Syd,
og man sagde, vi kunde dig miste.

D a n m a r k, benaadede Land her i Nord,
med din Kirke, hvor alle Velsignelser gror
til Frelse for tusinde Slægter.
Hvem skal dog gøre dig Men og Fortræd,
naar Tusinder beder om Danmarks Fred,
og Gud Herren vil være din Vægter?

D a n m a r k, vi knæler med Herren i Pagt
for den Ungdom, som du har stillet paa Vagt
din dyreste Skat at forsvare.
Og var den end som en Gideons Flok
men i Støvet for Gud — saa var der dog nok,
og saa var der slet ingen Fare.

D a n m a r k — thi det skal du vide for vist:
ej du frelses ved Sværd og Kanoner — til sidst,
om ej du paa Herren har [illegible]
Kun hvis en Skare for Gud er [illegible]
Tolk,
som Moses, der bad for sit stridende Folk,
er din Fred og din Fremtid betrygget.

N. P. M a d s e n.

Naar Moses opløftede sin Haand, da fik Israel Overhaand.

2. Mosv. 17, 11.

Hvor er Bønnen dog en vældig Magt. Kanonernes Torden bringer et Folk til at skælve, men Bønnen kan bevæge selve Himlen — ja, bevæge den almægtige Guds Hjerte, saa han griber ind.

Og det er Sejr.

Her staar en Guds Mand og rækker sin Haand op mod Himlen, og saa længe han gør det, har Israel Overhaand.

Og det er jo ikke den eneste Gang et saadant Under er sket ved troende Menneskers Bøn. Naar Guds Bog en Gang oplades, vil vi nok med Undren komme til at se, hvad en Retfærdigs Bøn havde udrettet der, hvor vi troede, at Sejren blev vunden ved andre Vaaben — Sejren baade for den enkelte og for et Folk.

Nu er Europa i Brand. Millionhære staar overfor hinanden, og vore Hjerter bæver for Følgerne — ogsaa for vort lille Fædreland.

Maatte da alle de hellige i Danmark komme Moses ihu, som han var der og afvender Ulykken fra vt lille Folk. — Om Tusinde af hellige Hænder var oprakt i Tro til Gud for vort Land, saa behøvede vi ikke at skælve.

De helliges Bønner er Danmarks Frelse.

— — —

E f t e r s k r i f t: Hvo iblandt os troende danske Mænd og Kvinder deler ikke Danmarks Angstelse for den overhængende Fare, der truende svæver over vort gamle Fædreland. Danmarks Sorg er vor Sorg, og Danmarks Glæde er vor Glæde.

Men ikke alene deler vi Danmarks Angstelse for, hvad Fremtiden skal bringe; men vi deler ogsaa den Tro og det Haab, som ovenstaaende Stykke udtaler. Ja, vi tror paa — **Forbønnen** som en større Stormagt end Europas Millionhære. Lad os derfor herovre paa denne Side af Atlanten — hver Dag bøje os for Naadens Trone i Bøn og Bøn om Danmarks Bevarelse og om en stor og gennemgribende Vækkelse til Liv, Kraft og Daad. i det danske Folk, der saa igen maa afføde en rig Velsignelse for Døtrene i Amerika: „Den danske Kirke" og „den forenede danske Kirke".

Beder, saa skal eder gives.

G. B. C h r i s t i a n s e n.

Udklip om Krigen.

Følgende er i Oversættelse et Brev i „Chicago Journal" for 9. Sept. d. A.:

„Chicago, den 6. Sept.

Chicago Journals Redaktør!

Som en tysk Amerikaner giver jeg mit Bifald til Deres Udtalelser i Deres Blad angaaende (Tyskernes) Nedlæggelse af Miner i Nordsøen og Bombekastning i Antwerpen. Jeg formoder, at De vil indrømme, at det tyske Folk staar højt i Civilisation, og jeg forsikrer Dem om, at Millioner af det er skamfyldte og sorgfulde for den hele Fremgangsmaade, Tyskland benytter sig af i det hærgede Belgien. Naar den rette Tid dertil kommer, vil det frisindede Tyskland vise Verden, at det er ikke det tyske Folk, der er ansvarligt for Krænkelsen af Belgiens Neutralitet, men at Fejlen ligger i den prøjsiske Krigsgalskab (Militarism), hvilken det frisindede Tyskland afskyr.

Ingen forstandig Person kan nægte, at den offentlige Mening i de forenede Stater i stort Omfang er i Modstand til Tysklands Fremgangsmaade i Belgien, hvis Byer bliver brændte, simpelthen fordi de forsvarer deres Hjem.

I 1907 underskrev Tyskland „The Hague agreement", der siger, at for en Nation at modstaa Krænkelsen af dens Neutralitet skal ikke blive anset som Krig.

Men Tyskland kræver Krigsskat af Belgien, hvilket det ikke har mere Ret til, end til at krænke Panamakanalens Neutralitet, brænde vore Byer og forlange Krigsskat af os.

Kendsgerningen, som enhver frisindet Person kender, viser os, at Frankrig ønskede ikke Krig, at England ønskede heller ikke Krig, og at endog Rusland forlangte af England, at det skulde afværge Krig, og vi ser saaledes klart, hvem der fraarsagede denne Syndflod af Blodsudgydelse." — —

A d o l p f L. W a g n e r.

I samme Blad og samme Nr., som ovenstaaende Brev er taget fra, anføres følgende Udtalelser efter en saaret tysk Officer:

„Krigen gaar, som man har ventet, og de Allieredes Kræfter er overordentlige. Vi begynder at blive nervøse angaaende Udfaldet.

Tyskernes Tab er forfærdelige, ja saa forfærdelige, at Kejseren har forbudt deres Offentliggørelse. Vore Generaler har ødslet letfærdigt med vore Soldater, som er bleven mejede ned i Tusindvis.

Skønt det er umuligt at sige, hvor store vore Tab er, saa anser jeg dem for at beløbe sig til imellem 350,000 til 400,000. Dersom det skal fortsætte paa den Maade, vil vi blive ude af Stand til at møde Rusland med noget Haab om Fremgang."

Oversat og indsendt af
J. M. H a n s e n.

Krigens Aarsag.

(Aarhus Stiftstidende).

I den store Krig, der nu skal afgøre Europas Skæbne for den næste Menneskealder, og som sikkert vil blive den frygteligste Krig, Verden hidtil har set, har det ikke ringe Interesse at søge efter Aarsagen til, først at Europa i mange Aar har staaet i de feberagtige Rustningers Tegn, og dernæst til, at disse Rustninger nu endelig har givet sig det Udslag, som alle fremadskuende Mennesker længe har forudset.

Det er da af Betydning at gøre sig det klart, at disse ulykkelige F o r h o l d f o r E u r o p a h a r d e r e s U d s p r i n g f r a, h v a d d e r s k e t e i 1 8 6 4. Det var en skæbnesvanger Fejl, E n g l a n d og F r a n k r i g det Aar begik, da de til Trods for, hvad de gennem besvorne Traktater havde lovet, lod P r ø j s e n og Ø s t r i g øve Vold mod D a n m a r k. Selvfølgelig var det ikke tilfældigt, at den gamle Erobrer-Stat, Prøjsen, gav sig den hensynsløse og eventyrlystne Junker O t t o v. B i s m a r c k i Vold; han passede godt nok til hele det brutale Prøjser-Regimente. Men derfor blev han alligevel, trods al Forgudelse, skæbnesvanger for Tyskland. Af Voldsdaaden 1864 udsprang nemlig direkte Begivenhederne i 1866, da Bismarck ikke alene gik videre paa Voldsdaadens Vej ved at indlemme H a n n o v e r og andre tyske selvstændige Stater i Prøjsen som Provinser, men ogsaa udelukkede Ø s t r i g af Tyskland. Da han saa mente at kunne bruge Østrig som Forbundsfælle for at holde Rusland i Skak, gav han Østrig Anvisning paa ved Annektionen af Bosnien og Herzegowina at faa noget at sige paa Balkanhalvøen, blive Overherre over de serbiske Folkeslag og derigennem faa Vederlag for Udelukkelsen af det tyske Forbund.

Til egen Ulykke gik Østrig paa Limpinden. S e r b e r n e og deres Stammefrænder, M o n t e n e g r i n e r n e, var selvfølgelig i høj Grad forbitrede over Østrigs Fremfærd. Som et Udslag af dette nationale Had kom Mordet paa den østerrigske Tronfølger, og dette Mord blev derefter den tilfældige Anledning til, at Europa blev slukket i Brand. Hvor meget man nu end maa beklage og misbillige Mord, saa kan man dog ikke tilbageholde den Betragtning, at dersom Østrig havde ladet Balkanfolkene passe sig selv, saa var der heller intet Mord sket.

Naar der engang efter denne frygtelige Krig skal sluttes Fred, maa man haabe, at Europa har lært, at den historiske Memesis ikke ustraffet lader sig tirre; Svig og Troløshed faar tidligere eller senere sin Straf. Det skal nok passe, hvad H e n r i k I b s e n i sin Tid skrev:

„Med brudte Løfter og svegne Ord,
med Traktaters forrevne Ark,
Med Brud fra i Aar paa Jer Ed
fra i Fjor,
hvor I gødet Historiens Mark, —
og saa vented I endda, trygge i Sind,
en Høst af den ædleste Slags!
Se, nu spirer Jer Sæd, hvilket flammende Skin!
I undres, I ved hverken ud eller ind;
thi der vokser Stiletter for Aks!"

Kære Y!

De synes netop at være særdeles dygtig i Bæverkunsten — imod Deres eget Vidende, altsaa. Hvor finder man nemlig Anmærkning 1 til X.s Svar? Hvorfor ved De, at Z. ikke har lært Bæveriet? Men selv om Z virkelig intet Kendskab har til dette Fag, hvordan skulde det kunne hindre Dem i at udrede Traaden i Tenen?

— Saadan, kære Y., vilde jeg have svaret Dem, hvis jeg ikke kunde se, at der i Deres saa Linier, som ogsaa i mine, var Trykfejl*). To Ord var udeladte i min hornløse Oplysning, hvilket skød mig en Anglicisme i Skoene, som jeg endnu aldrig har begaaet.

Men hør, vi er jo Naboer — i Alfabetet. Lad os da i k k e gøre, som Naboer ofte gør: ene som Hund og Kat. — Shake hands, friend! Dertil behøves ingen Fortolker.

X.

Dampskibs-Notitser.

„United States" er afsejlet fra Christiansand den 19. ds. med 1043 Passagerer om Bord og ventes til New York den 29. ds., hvorfra Skibet atter vil afsejle den 8. Okt., hvorefter det ventes til Christiansand den 18. Okt.

Til trængende theologiske Studenter har jeg i Somerens Løb modtaget: Fra Evan, Minn: Hans Clausen $3 Luck, Wis., J. L. Møller til Indbomi $3. Zarcville, Wis., en unævnt $10. Brush, Colo., Mrs. P. S. Hansen $5. I alt $21.00.

Med hjertelig Tak til Giverne.
P. S. B i g.

*) Y var bleven læst for Z, derfra Trykfejlene. Red.

Takkigelsesofferet.

Atter er vi nær den 1. Søndag i Oktober med de uforglemmelige Foreningsminder fra Minneapolis, Minn. Til Minde om Den forenede danske Kirkes Stiftelse har vi hvert Aar den 1. Søndag i Oktober, eller en nær paafølgende Dag, lagt et Offer paa vort Indremissions-Alter.

Med dette Offer vil vi udtrykke vor Taknemmelighed til Herren, **fordi han bøjede vore Hjerter sammen** om den gamle velsignede Korsfane: **„Jesus Kristus efter Skrifterne"** og saaledes, som han møder os i vor dyrebare ev.-luth. Kirke, samt til et ihærdigt Arbejde for vort Folks Frelse. Selv om vi ikke er kommen saa langt i dette Arbejde, som vi kunde have været, hvis vi havde været mere — „brændende i Aanden", saa har vi dog mange Aarsager til Tak og Glæde over Herrens Gerning iblandt os og ved os som Kirke.

Aarene, der er gaaet, har været til megen Velsignelse for mange enkelte Individer og udadtil blandt vore Landsmænd i vort nye Fædreneland. Det lille Sennepskorn har udfoldet sig betydeligt.

Vi har saaledes god Grund til at prise og takke Herrens store og herlige Navn for alle hans Velgerninger mod os. Men, Venner, lad os se vel til, at vi ikke aftager med Aarene i Tak og Glæde i Herren, i ihærdigt Arbejde og rundhaandet Offervillighed, men ydermere tiltager.

Meget i Verden tyder paa, at Arbejdsdagen er kun kort. Der er ingen Tid at spilde. Lad os derfor tilraabe hverandre: Fremad, Venner, til Daad! Fremad til Bøn, Forbøn, Arbejde og Offervillighed!

Vore Indremissionskasser, baade Samfundskassen og Kredsmissionskasserne, trænger til en god Gave. Lad os tage et — „Allemandstag". Lad os indføre den skønne Regel: „Alle give noget — efter Evne og med Glæde". Hermed være Sagen lagt os alle paa Hjerte. I broderlig Ærbødighed,

G. B. C h r i s t i a n s e n.